

Annemieke Linders
& Natasza Tardio

Bedrogen

Proloog

Na een druk en uitzonderlijk weekend, zit ik eindelijk aan mijn computer. Het is alweer maandagmiddag en Arnoud, mijn vriend en inmiddels ook mijn werkgever, is net vertrokken met mijn nieuwe leaseauto, omdat zijn eigen auto niet genoeg benzine heeft en mijn Seat gewoon veel zuiniger rijdt dan zijn Range Rover.

Eigenlijk heb ik helemaal niet zo'n zin om aan de slag te gaan. Mijn gedachten dwalen telkens af naar Arnoud. Ja, het weekend was anders verlopen dan gepland, maar anders is niet altijd slechter en met een glimlach denk ik terug aan Arnouds vingers over mijn rug en zijn lippen op mijn huid.

'Kom op, Miek. Aan het werk!' Ik roep mezelf tot de orde en richt mijn blik weer op het beeldscherm. Ik moet vandaag de websitelayout van Arnouds charterbedrijf op papier zetten; een van mijn nieuwe taken. Net als ik zit te bedenken hoe de nieuwe site eruit moet gaan zien, gaat de telefoon. Wat nu weer? Ben ik net lekker bezig, word ik weer gestoord. Toch pak ik plichtsgetroouw mijn mobiel op, want tenslotte kan het Arnoud zijn.

‘Met Annemieke.’

Even blijft het stil, maar dan hoor ik aan de andere kant van de lijn de stem van Diana, mijn schoonzusje. ‘Hé, Miek, met mij.’ Haar stem klinkt vreemd, bijna gespannen.

Iets binnen in mij verstrakt, waardoor ik me direct afvraag waarom ze me belt. Tenslotte heb ik haar pas nog gesproken, maar voor ik iets kan zeggen, valt ze met de deur in huis.

Al snel blijkt dat ze niet zomaar voor de gezelligheid belt. ‘Miek, luister ’ns...’ Even zucht ze. ‘Ik vind dit zo moeilijk en ik weet ook niet hoe ik het makkelijker kan maken.’

Nu houd ik het niet langer meer uit. Beelden van mijn broer, een ongeluk en allerlei andere ernstige dingen schieten door mijn hoofd, maar dan komt het hoge woord eruit.

‘Arnoud is niet de man die je denkt dat hij is, Miek. Sterker nog, hij heet niet eens Arnoud. Hij is gewoon een ordinaire oplichter die al meerdere vrouwen heeft bedrogen.’

Haar woorden dringen maar langzaam tot me door; ik heb echt geen idee wat ze me nu eigenlijk duidelijk probeert te maken. Arnoud een oplichter? Dat kan niet, dit is gewoon een rare vergissing. Ik schiet in de lach en zeg: ‘Arnoud een oplichter? Ga toch weg. Echt niet. Ik weet heus wel of iemand te vertrouwen is of niet, hoor. Je moet je echt vergissen.’

Maar mijn schoonzusje houdt voet bij stuk en haar

stem wordt nog ernstiger. ‘Ik begrijp best dat je me niet zomaar gelooft, dat zou ik denk ik ook niet doen, maar er zijn genoeg bewijzen. Ik heb een aantal websites bezocht en daar heel veel informatie gevonden. Arnoud is echt niet de man die hij zegt te zijn. Er is zelfs een televisieprogramma aan hem gewijd. Natuurlijk geloof je me niet op mijn woord, Miek, maar waarom kijk je niet eerst even op deze websites en dan bel ik je over een half uur terug.’

Overrompeld schrijf ik de adressen van de websites op een papiertje, waarna Diana ophangt en me in opperste verwarring achterlaat.

Ik typ het eerste adres in. Nog steeds kan ik niet geloven wat mijn schoonzusje me heeft verteld. Arnoud een leugenaar? Mijn Arnoud? Arnoud de romanticus, de man met wie ik een toekomst aan het opbouwen ben, de man voor wie ik mijn baan heb opgezegd, zodat ik voor hem kon gaan werken? Het kan gewoon niet waar zijn, maar diep vanbinnen voel ik de twijfel opkomen. Ik ken mijn schoonzusje. Ze is betrouwbaar en altijd begaan met mijn welzijn. Ik kan geen enkele reden bedenken waarom ze hierover zou liegen, anders dan dat ze verkeerd zou zijn voorgelicht.

Even haal ik diep adem. Ik kén Arnoud. Hij kán niet hebben gelogen. Niet na alles wat we de laatste tijd met elkaar hebben meegemaakt. Onze gesprekken, onze dromen, onze teleurstellingen, het leven en de kans die we nu hebben om samen iets moois op te bouwen.

Ik voel hoe mijn buik verkramp. Wat mijn schoon-

zusje ook zegt, ik kan en wil het niet geloven en opstandig kijk ik naar het computerscherm.

Het duurt even, maar als de website volledig is geladen en ik begin te lezen, zinkt de moed me in de schoenen. Het is als een klap in mijn gezicht. Een voor een lees ik verhalen van andere vrouwen, verhalen als die van mij. De beschrijvingen, de gebeurtenissen, zelfs de manier waarop Arnoud hen heeft ingepalmd, het lijkt allemaal angstaanjagend veel op mijn situatie. Als bevroren blijf ik zitten. Het werk en de nieuwe website ben ik vergeten. Alles om me heen lijkt hetzelfde en toch is alles anders, alsof ik in een film ben beland. Alle zekerheden zijn verdwenen, geen toekomst en geen mooie plannen meer, al moesten we de meeste nog verwezenlijken. Het enige wat rest zijn de onwaarheden waarin Arnoud me heeft doen geloven.

Verdoofd staar ik voor me uit. Dan begint het pas goed tot me door te dringen. Alles wat er de afgelopen maanden is gebeurd is een grote leugen, of ik het geloven wil of niet.

Het is alsof een vloedgolf me plotseling overspoelt. Hoe kon ik zo stom zijn?! Opeens begrijp ik de soms wat vreemde gebeurtenissen van de laatste paar weken een stuk beter. Ik denk terug aan het stemmetje dat me een paar keer had gewaarschuwd, maar door de mooie woorden en verhalen van Arnoud weer tot zwijgen was gebracht. En natuurlijk door mijn liefde voor hem. Hij had daar goed gebruik van weten te maken en ik had me laten manipuleren.

Het duurt even, maar dan is er geen ruimte meer voor twijfel. Hoe moeilijk ik het ook vind, ik kan mijn ogen niet langer sluiten. Mijn schoonzusje heeft gelijk: ik ben bedrogen.

I

Tijdens een moment van krankzinnigheid had ik mij ingeschreven bij een datingsite, via zo'n flashreclame die naast mijn hotmail stond te knippen. De dubbelklik ging sneller dan het opsteken van een sigaret en was achteraf gezien waarschijnlijk niet de slimste zet, maar met de wetenschap van vandaag zou ik een heleboel zaken anders aanpakken.

De eenzaamheid won het die bewuste avond. Het was pijnlijk om collega's te horen praten over hoe gezellig ze samen met hun partner uit eten waren geweest of hoe hun gezamenlijke vakantie was geweest. Dat wilde ik ook. Het gevoel geliefd te zijn door iemand anders dan je kinderen of ouders. Ik had in mijn omgeving gezien dat het niet onmogelijk was om via internet een goede partner te krijgen. Mijn broer had op die manier zijn vriendin leren kennen en ze waren alweer geruime tijd zeer gelukkig samen. Ik gunde het mijn broer natuurlijk van harte, maar ik kon het niet helpen dat ik toch af en toe jaloeers was. En ook mijn ex-man had een relatie gehad die via internet was begonnen en hoewel hun relatie inmiddels verbroken was, was ze een heel leuke en

normale vrouw. Met deze ervaringen in mijn achterhoofd en de eenzaamheid die me thuis bekreep, was mijn moment van krankzinnigheid wel te begrijpen. Bovendien was het met mijn werkuren en drie prachtige zoons moeilijk om op een normale manier mannen te ontmoeten.

Toch vond ik het vreemd. Was ik nu zo'n mislukte vrouw die zonder de computer niet meer aan de man kon komen? Ik hield mezelf voor dat dit absoluut niet het geval was. Eigenlijk kan ik nog steeds niet goed uitleggen wat me ertoe bewoog me daadwerkelijk in te schrijven. Wat zeker meespeelde was dat ik het zat was om alleen te zijn en niemand te hebben om de alledaagse leuke en minder leuke dingen mee te bespreken.

Eigenlijk was ik nog helemaal niet toe aan een nieuwe relatie. Het stuklopen van mijn vorige relatie was zo recent dat ik het verdriet zeker nog niet had verwerkt.

Slechts een maand voor ik me inschreef bij de datingsite zag alles er heel anders uit. Ik was gelukkig met mijn partner Fabian en had net mijn nieuwe woning betrokken. Ik woonde nu in Limburg, terwijl mijn familie nog steeds in Gelderland woonde. De verhuizing was een grote stap geweest, maar samen met Fabian durfde ik het wel aan. Waarom ook niet? We hadden een solide relatie en dezelfde interesses, zowel privé als zakelijk en het leek logisch om samen te gaan werken in het bedrijfsrestaurant van een groot veilinghuis. Onze gezamenlijke ervaring binnen de horeca kwam goed van pas en toen niet snel daarna het restaurant aan Fabian werd

overgedragen, kon ons nieuwe leven beginnen. Ik kwam in dienst van zijn nieuwe bedrijf, dat leek Fabian het beste. Stel dat het allemaal niet zou lopen zoals we verwachtten, dan had ik in elk geval recht op een uitkering. Als alleenstaande moeder met drie kinderen kon ik me in deze zekerheid vinden en dus vertrokken we samen naar Limburg.

Omdat dit allemaal midden in het schooljaar viel besloten mijn ouders ons te helpen met een royaal aanbod: zij zouden tijdelijk de kinderen opvangen, zodat ik mijn handen vrij had om samen met Fabian onze toekomst en ons bedrijf op te bouwen. Ook mijn ouders hadden vertrouwen in onze toekomstplannen. Fabian en ik waren immers al bijna twee jaar samen. We hadden ook al eens eerder samengewerkt en onze relatie was stabiel. Wat kon er misgaan?

De weken en maanden daarna werkten we ontzettend hard. Fabian en ik bivakkeerden in een tijdelijke huurwoning en de kinderen zaten bij mijn ouders in Eerbeek. De weekenden brachten we gezamenlijk door, met zijn kinderen, met mijn kinderen of zonder kinderen. Zelfs gescheiden zijn heeft zo zijn voordelen.

Het was een druk leven en niet altijd even gemakkelijk, maar we sloegen ons er samen doorheen. Hoe moe we soms ook waren, onze kameraadschap en ons goede humeur voerden de boventoon. Samen konden we alles aan.

Gelukkig vond ik al snel een leuke woning. De prijs was meer dan redelijk. Dat er ook nadelen waren werd al gauw duidelijk, net als de reden voor de lage prijs: er

moesten namelijk een compleet nieuwe keuken, badkamer en toilet in. Geen kleine klus, maar het mocht de pret niet drukken.

Ook Fabian was enthousiast en na alles nog een keer te hebben doorgerekend besloot ik de woning te kopen. Op 11 november tekende ik de tijdelijke koopakte en op 11 december het koopcontract. Vanaf dat moment brachten Fabian, zijn vader en ik veel tijd door in ons nieuwe huis. Halverwege januari was het dan eindelijk zover. Hoewel het huis nog niet helemaal klaar was, bracht ik mijn spullen over. Het leven lachte ons toe.

Toen, van de een op de andere dag, zes weken na mijn verhuizing, liet Fabian me weten niet meer te geloven in een toekomst samen met mij en mijn kinderen. De breuk kwam als een donderslag bij heldere hemel, met als klap op de vuurpijl de reden: hij had besloten terug te keren naar zijn ex-vrouw. Ze had spijt gekregen van hun scheiding en liet hem weten dat ze het leven met hem weer wilde oppakken.

Tegen de tijd dat Fabian mij van zijn besluit op de hoogte bracht was alles al in kannen en kruiken. Zijn ex had haar vriend een paar dagen daarvoor de deur uitgezet en hun gezamenlijke woning in de verkoop gezet. Het enige wat ze tegen Fabian had gezegd, was dat ze hem terug wilde. Meer was er duidelijk niet nodig, zelfs niet na twee jaar. Fabians liefste wens was om zo veel mogelijk tijd met zijn kinderen door te brengen. Deze mogelijkheid bood zijn ex-vrouw hem nu en zonder blikken of blozen of een woord van spijt keerde hij mij de rug toe en bleef ik alleen achter.